

IN THE WOODS

HOOGSCHOOL DE FURS

Ray Bonneville & Gurf Morlix

Saturday 07 Dec 2013

Roaming blues poet and musician Ray Bonneville together with master producer and singer-songwriter Gurf Morlix. Als gevolg van logistieke zaken lukte het elke keer net niet om Ray Bonneville te boeken. Zijn laatste album maakte de wens nog urgenter. Het album "Bad Man's Blood" van Ray Bonneville is één van zijn beste producten. Het laatste album van Gurf Morlix, "Finds The Past Tense" is ook al zo'n klassieker. Het vereist weinig fantasie om te bedenken wat een top avond dit gaat worden.

The art of weaving makes it groove

Zowel Ray als Gurf zijn relatief laat begonnen met het schrijven van eigen songs en het maken van albums. Ray wijt dit deels aan zijn Franstalige opvoeding tot zijn 12e jaar in Québec, voor dat hij verhuisde naar Boston met zijn ouders. Ondanks het feit dat hij snel accentloos Engels leerde spreken in de vormende periode van de adolescentie, vond hij zich zelf nog niet vaardig genoeg in de taal om zijn eigen teksten te schrijven. Gurf is natuurlijk in de eerste plaats een producer en kon zijn muzikale ei kwijt in de bijdragen aan de diverse opnames die hij maakte met de verschillende artiesten. Kortom er komt nogal wat muzikale en levenservaring samen in dit duo. Gepokt en gemazelde artiesten. Vaak vormt de soundcheck een aardige indicatie, hoe meer ervaring en klasse, hoe minder gezeur over irrelevante details. De heren kennen elkaar wel van korte samenwerkingsverbanden in Austin, maar moesten naar Nederland komen om weer eens samen te spelen, merkte Ray enigszins ironisch op. Tijdens de maaltijd passeerde de ene naam na de andere,

die beiden heren kenden en op een uitzondering na op ons podium hadden gestaan. Ray wijdde ons in het verschil tussen Québec Frans, Parijs Frans en Louisiana Frans wat veel hilariteit opleverde. Met name toen hij vertelde over de keer dat hij na een lang verblijf in Parijs, op bezoek ging bij zijn grootmoeder in Québec, die hem vol walging aan keek toen hij met een Parijs accent met haar sprak. Op het podium liet Ray ons kennis maken met zijn roots in het deels Franstalige nummer, “Blonde of mine”, het op zydeco ritme geschoeide nummer, toonde dat de heren van alle markten thuis waren. Onvervalste blues, ballads, en traditionals maakten deel uit van het palet. Gurf die een iets beperkter bereik heeft dan Ray, gaf hiermee een heerlijk extra rauw randje aan de twee Blaze Foley songs die hij ten gehore bracht. In de kleedkamer was er het gesprek over hoe artiesten die samen spelen elkaar moeten respecteren en ook de aandacht van het publiek gunnen. Hier kwam de frase “Rolling Eyes” voorbij. Met je ogen rollen als de ander zingt of het publiek toespreekt. Dit kwam op het podium ook ter sprake als een voorbeeld van de met steekjes gelardeerde opmerkingen naar elkaar. De heren ondersteunden elkaar waar mogelijk. Van de subtiele harmonica van Ray in de Gurf songs, tot de gitaar ondersteuning van Gurf bij de Ray songs. Beiden hadden hun eigen vaak grappige introducties. Gurf vertelde als introductie van de song “Bang, Bang, Bang” die eigenlijk over zijn jeugdheld Roy Rogers ging, dat deze song onbedoeld was uitgegroeid tot een politieke song. Hij vertelde dat hij bij voorkeur geen politieke songs schreef, omdat je hier het risico mee liep om fans te verliezen. In alle bescheidenheid iets wat hij zich niet kan permitteren. Ray vroeg naar de ervaring van stemmen in ons hoofd, die had hij wel, om dit te laten volgen door de song: “Who’s talkin’ to me”. Het verhaal van Gurf die na de vangst van een vis bij zijn zomerhuis in Canada, deze mee naar binnen neemt om aan zijn vrouw te laten zien en daarna nog TV laat kijken, met als resultaat dat zijn vangst nadien sterk vergroot is. Iets wat het gevolg moet zijn geweest van het feit dat de terug gezette vis de andere vissen over zijn avontuur heeft verteld, was ronduit hilarisch. Ray over de sprekende hond die hij voor maar \$5 kon krijgen wat hem verbaasde want de hond sprak echt. Maar volgens de eigenaar was het wel een leugenaar en een bluffer. Deze introducties gaven een duidelijk beeld van artiesten die samen lol hebben en ook goed weten te relativeren. Het samenspel was van het eerste moment gelijk op topniveau, ook een verzoek wat al jaren niet was gespeeld werd moeiteloos samen voor het voetlicht gebracht. Aan toegiften deden ze niet, die rituelen hadden ze te lang getolereerd. Dus speelden ze gewoon door. Wat het publiek er overigens niet van weerhield om hen te bedanken met een staande ovatie. Gurf en Ray zijn zoals Keith Richards dit noemt: “The art of weaving” machtig. Instrumenten en stemmen zo laten samen vallen dat je de “Groove” bereikt.

1. My Life's Been Taken [Gurf Morlix]
2. Goin' By Feel [Ray Bonneville]
3. Series Of Closin' Doors [Gurf Morlix]
4. Crown John [Ray Bonneville]
5. Empty Cup [Grant Peebles/Gurf Morlix]
6. Two Bends In The Road [Ray Bonneville]
7. These Are My Blues [Gurf Morlix]
8. Blonde Of Mine [Ray Bonneville]

- 9.If I Could Only Fly [Blaze Foley]
- 10.Who's Talkin' To Me [Ray Bonneville]

- 1.Gust Of Wind [Ray Bonneville]
- 2.Bang Bang Bang [Gurf Morlix]
- 3.River John [Ray Bonneville]
- 4.For Anything Less [Blaze Foley]
- 5.Good Times [Ray Bonneville]
- 6.Torn In Two [Gurf Morlix/Rod Picott]
- 7.I Am The Big Easy [Ray Bonneville]
- 8.Voice Of Midnight [Gurf Morlix]
- 9.July Sun [Ray Bonneville]
- 10.The Crawdad Song [traditional]
- 11.Funny 'Bout Love [Ray Bonneville]
- 12.The Last Time [traditional]

Ray Bonneville | vocals, electric guitar, harmonica, footstompin'

Gurf Morlix | vocals, acoustic guitar, footstompin'

www.raybonneville.com